

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
43	Speeltechniek	De essentiële gitaarstijl van topgitaristen - Deel 6

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de [GuitarJan.com](#) nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website [GuitarJan.com](#) je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

De essentiële gitaarstijl van topgitaristen - Deel 6

De legendarische gitarist Jeff Beck (1944 - 2023) heeft 50 creatieve jaren van grensverleggend gitaarspel achtergelaten, en in deze “Deep Dive” pakken we zijn gitaarstijl op. Jeff Beck is vaak omschreven als de “gitaarspeler’s gitaarspeler”, maar wat bedoelen ze hier nu mee? Om te beginnen was Jeff Beck een gitarist die onvermoeibaar zijn grenzen verlegde, nooit stil stond of het allemaal wel OK vindt, en een interne *drive* had om zichzelf iedere keer weer opnieuw uit te vinden qua techniek, stijl en genre. Dit heeft hem tot één van de allergrootsten ooit gemaakt. Hoewel hij keer op keer nieuwe elementen in zijn spel bracht, zijn er een aantal zaken die door de jaren heen hetzelfde zijn gebleven: een ongelooflijk expressieve *fingerstyle* techniek, een agressieve *picking style*, en een uitgewogen gebruik van de *whammy bar* (*tremolo*, *vibrato bar*) op zijn gitaren. Alle voorbeelden in deze “Deep Dive” zijn in de toonladder van D majeur.

1

T
A
B

Laat je niet voor de gek houden doordat je wat weinig noten in voorbeeld 1 ziet, er is hier sprake van een behoorlijk speltechnisch hoogstandje. De kunst is om je *whammy bar* te gebruiken en wel zodanig, dat de toonhoogte bereikt van de opvolgende noten in de *riff*. Dit is wat het gitaarspel van Jeff Beck een beetje dat *slide*-effectachtige karakter geeft.

2

De *riff* in voorbeeld 2 is redelijk eenvoudig te spelen als je geen *whammy bar* gebruikt, terwijl de *rake* die voorafgaat aan de *bend* van de 10de positie op B-snaar, zonder *whammy bar* ook relatief eenvoudig is uit te voeren. De kunst is, om een beetje een “wapperend” (*fluttering*) effect te creëren als je de *bend* vasthoudt, door de *whammy bar* te gebruiken.

3

Een van de vele *whammy bar* trucs van Jeff Beck is het omhoog duwen en omlaag trekken van de *whammy bar*, nét voordat hij een bepaalde noot speelt. Daardoor krijgen de noten een eigen karakter, typisch voor Jeff Beck. Als je dit soort trucjes met de *whammy bar* gaat proberen, varieer dan met het omhoog trekken en naar beneden duwen van de *whammy bar*, om de intensiteit van dit speeltechnisch effect te versterken en weer te verzwakken (of andersom).

4

Jeff Beck gebruikt vaak de akkoorden die bij een muzieknummer horen en speelt gerichte noten, of loopjes

(*runs*) die de akkoordprogressie ondersteunt. Voorbeeld 4 gebruikt een progressie bestaande uit een Dsus4, A, E en G akkoord. In de eerste maat zie je een serie gepaarde noten die het akkoord ondersteunt, en eindigt op een hoge D noot. De tweede maat heeft een Cis noot (C#), wat een noot is van het A akkoord, en de *whammy bar* wordt gebruikt om deze Cis noot qua toonhoogte naar de opvolgende D noot van het D akkoord te brengen. De laatste maat gebruikt G en D noten om ook hier weer de akkoorden te ondersteunen.